

Odmev iz Afrike

Odmev iz Afrike Katoliški misijonski list v podporo afriških misijonov in oprostitev zamorskih sužnjev. Blagoslovljen po štirih zadnjih papežih. Izdaja ga Družba sv. Petra Klaverja. Izide prvega vsakega meseca.

Milodar za letno naročnino znaša 10 lir.

Milodar naročnika-dobrotnika 20 lir.

Blagovolite naslavljati na: Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ulica 1. (Ček. šte. 10.887.)

Ali pa: Roma (123), Via dell'Olmata 16. (Ček. šte. 1/1496.)

Po namenu

dobrotnikov Družbe sv. Petra Klaverja in naročnikov »Odmeva iz Afrike« berejo afriški škofje in misijonarji letno
500 svetih maš.

Spomin na drage umrle

† Preč. g. Josip Oražem, Ljubljana (župnik v Toplicah pri Novem mestu). — Pavla Ravnikar, Ljubljana. — Urška Maren, Dobrunje. — Marija Rus, Brezovica. — Nežika Žlindra, Osijek. — C. M. Marija Helena, Irančičkanska misijonarka Marijina, Ljubljana. — Marija Humar, Ljubljana. — Marija Debelak, St. Jurij. — Franc Skobrne, Ljubljana. — Marija Rupnik, Hotedržica. — Stanislav Ule, Lož. — Marija Hočevar, Kočevje. — Ana Lassnik, Ljubljana. — Jožefa Jordan, Ljubljana. — Ivana Novohradsky, Ljubljana. — Marija Mervar, Ljubljana. Usmiljeni Jezus, daj jim večni mir!

Misijonski molitveni namen

blagoslovljen po sv. očetu:

Za mesec september: Skrbna priprava deklet v misijonih za krščanske družinske matere.

Za mesec oktober: Visoka cenitev duhovniškega in redov. poklica v krščanskih družinah v misijonih.

POPOLNI ODPUSTKI

za člane Družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji:

- dne 9. septembra, sv. Peter Klaver, apostol zamorcev;
- dne 21. septembra, sv. Matevž, apostol in evangelist;
- dne 24. septembra, praznik Marije, Rešiteljice ujetnikov;
- dne 15. oktobra, sv. Terezija Velika;
- dne 28. oktobra, sv. Simon in Juda, apostola.

Vljudno prosimo

vse tiste, ki naročnine za tekoče leto še niso poravnali, da to čimprej store. Uprava.

Kristus Kralj

Kristus vlada, Kristus kraljuje

Piše p. Legare, kongregacija Belih očetov, misijon Mzambezi (Nyassa).

Naš prevzvišeni škof Julien je ustanovil zopet nov misijon na severu pokrajine Nyassa v bližini Kindi. To je že tretji misijon v dveh letih. V oskrbo je bil izroččen patru Zoetemelku, bratu Benediktu in meni. Naselili smo se na nizkem griču poleg reke Mzambezi. Po tej reki je tudi misijon dobil svoje ime.

Mesec dni smo stanovali v nekem šotoru. Zdaj Vam pišem iz neke slamnate kočice, sedeč na petrolejski kanti. Stolov tu ne poznamo. Sveti nam navadna sveča. Kmalu pa se bomo preselili v svojo začasno »palačo«; pater superior je ravnokar dogotovil streho, ki je tudi iz slame. In to dá dela, tako streho pokriti, ker je treba naložiti slame na debelo, ako nočemo, da nam ob plohi voda vdere v notranjost.

Naša kočja ima več predelov; eden teh nam služi za kapelo. Domačini zamorci hodijo gledat naše delo in stoječ pred »slamnatu palačo«, nam čestitajo češ: »Vaša hiša je izmed vseh največja.«

Dne 19. avgusta je prišel Prevzvišeni k nam na obisk, da nam dá poguma in pa svoj škofovski blagoslov. Naš novi misijon je posvetil presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu. Dal nam je mnogo dobrih nasvetov, kako naj širimo evangelij med plemenom Citumbuka, ki tu prebiva. Potem je odšel.

Prav srečnega se počutim med tukajšnjimi zamorci. Učim se njihovega jezika, da bom mogel čimveč dobrega storiti med njimi. Napravil sem apostolsko potovanje in se prepričal, da so ljudje prav dostopni za verski nauk. V vasi Mduthwa so mi rekli mali zamorčki: »Pateri, mi vsak dan molimo k Bogu. Daj nam svetinjo, znamenje, da se učimo za sv. krst.« — Tudi po drugih vaseh ljudje prihajajo v naše šole in tam molijo. V vasi Bizalomo so me prosili poglavar, možje in žene, naj jih učim katekizma. Rad sem jim ustregel, kolikor sem pač mogel v njih narečju. Po nauku so mi rekli: »Pater, še mnogokrat pridi k nam!«

To bom tudi rad storil. Res: Kristus vlada, Kristus kraljuje v Mzambezi! O, da bi skoraj zavladal po vsej Afriki!

Jezusove besede,

ki jih je govoril sv. Marjeti Mariji Alakok:

»Priporočaj pobožnost do mojega presv. Sreca ljudem kot zelo primerno. Po tej pobožnosti bodo ljudje premagali tudi najhujše strasti, v razprte družine se bo povrnil mir in zastopnost, globoko zakoreninjene razvade se bodo odpravile, ljudje bodo imeli gorečo in pristržno ljubezen do mene in bodo hitro in po najkrajši poti prišli do vrha popolnosti.«

In sv. Marjeta Alakok je rada zatrdila: »O, kako sladko je umreti, ako smo goreče častili Srce Jezusovo, ki bo naš sodnik.«

Čudeži govore

Dne 9. septembra obhaja sv. Cerkev god sv. Petra Klaverja, velikega čudodelnika iz Kartagene. Kaj je čudež in da so čudeži, tega vam ni potreba šele dokazovati. Na nešteto mestih sv. pisma, zlasti pa v evangelijih, se pripovedujejo dogodki, ki se niso mogli zgoditi po naravnem potu. To so čudeži.

Le nevernik zapira svoje oči pred čudeži, se zagriže v svoje predsodke, jih taji in ostane zakrknjen. Dušno zdrav človek pa ob čudežu pade na svoja kolena, kakor slepec v evangeliju, in pravi: »Verujem, Gospod!«

Bog je ob vseh časih deloval po čudežih zato, da se ohrani med ljudmi vera v njegovo vsemogočnost in pa da potrdi svoje razodetje in nauk sv. Cerkve. Življenjepisci sv. Petra Klaverja poročajo n. pr., da si ne vedo drugače ko čudežno razlagati, kako je mogel ta apostol zamorcev v 40 letih izvršiti tako požrtvovalno in težko delo ob svojem strogem življenju. Saj je samo zvečer zaužil nekaj malega; ponoči pa je spal le štiri ure. Številne bolnike je naenkrat ozdravil; številne grešnike je napeljal k Bogu, ko so po človeških računih bili tako rekoč že izgubljeni. Celo mrtve je obudil v življenje, kot je to imeniten uradnik iz Kartagene pred preiskovalno komisijo s prisego potrdil.

Čudeži, ki jih je Bog storil po sv. Petru Klaverju, so nam v bodrilo, da naj se v težavnih zadevah k njemu zatekamo za pomoč. Ti čudeži pa tudi dvomljivcem in brezvercem kličejo: »Zaupajte na Boga, obračajte se do Njega v težavah, zakaj »Njemu ni nemogoča nobena reč«. On je Stvarnik vsega. On je dal naravi postave, pa lahko tudi pri postavah izjemo naredi. Tega pa ne dela, da bi gojil pri ljudeh napačno radovednost, ampak zato, da pokaže, da je, da živi in da še danes vodi usodo sveta. Bog še vedno rad usliši ponižno in stanovitno molitev svojih človeških otrok, ako se zaupno Nanj obrnejo.

Zato ne bomo nehali moliti, da bi Bog tudi tiste ljudi pripeljal do spoznanja vere, ki so bili do sedaj gluhi za glas sv. Cerkve. Sv. Peter Klaver pa naj pred božjim prestolom podpira našo molitev.

Naši prvoobhajanci

Na praznik Marijinega rojstva je dvajset zamorčkov prvič pristopilo k sv. obhajilu. Med temi je nekaj dečkov, ki mnogo obetajo. Eden, ki mu je ime Peter Klaver, želi iti v semenišče, dva pa za učitelja. Eden zna prav lepo podobe rezljati, dela križe in svetniške podobe. Vsi so darovali svoje drugo obhajilo, ki so ga prejeli na god sv. Petra Klaverja, za Družbo sv. Petra Klaverja in njene dobrotnike. Osem jih je prišlo iz nekega zelo oddaljenega kraja in so še prav nepokvarjeni, ker svetá še niso mnogo videli.

Sestra M. Virginija,
misijonarka v Južni Rodeziji.

Misijon, ki mnogo obeta

Piše msgr. Ad. Mesmer, kapucin, apostol. prefekt v Ambanja, Madagaskar.

Južnovzhodni del naše apostolske prefekture Ambanja se imenuje »Ankaizinana« (dežela temé). To nekako posebno ime ta kraj tudi zasluži. Ako prideš iz doline Sambirano, se temno dviga ogromno gorovje, ki deli nižavo od višave kakor trdnjanski val. Najvišji vrhovi gora se izgublajo v oblakih. Gosta megla zakriva do devete ure vse doline in nižine. Tistemu, ki v jasnih dolinah stanuje, se zdi ta okolica zakrita v temo in meglo. Pa tudi v dušnem oziru je ta kraj v temo zavit. Visoka planota je od vseh strani težko dostopna, zato v te kraje pride malo novega. Navadno volovsko vprego srečaš le redko; avtomobila v teh krajih še ni bilo. Temna noč leži na dušah prebivalcev te doline.

Pred kakimi petnajstimi leti je zrastle v teh krajih prva katoliška kapela. Vneti p. Ravand iz kongregacije Sv. Duha je obiskal vsako leto iz Analalava svoje prve vernike v Ankaizinana. 1935 sta se naselila dva kapucina v mestecu Bealanana. Njih prvo stanovanje je bilo kakor gnezdo, to se pravi mala kočica, kjer sta morala skupaj stanovati ob najbolj borni opravi. A bila sta vesela, ker sta vedela, da v tem pogorju živi mnogo duš, ki čakajo božje besede. Kmalu so nastale tri kapele kot zbirališče k službi božji. Bile so iz opeke in s slamo krite, a poslikane od rok domačinov in skoraj ljubke.

Misijonarja nista bila vajena udobnosti. Obiskovala sta ljudi v hribih, po dolinah in po tokavah.

Pred tremi leti smo kupili lepo parcelo izven vasi, da bomo tu postavili misijonska poslopja. V načrtu imamo cerkev, šolo in stanovanjsko poslopje. Koliko truda stane zidanje v teh krajih, razumejo le misijonarji, ki morajo tudi sami delati. Ze dve leti zbiramo gradivo. Kamenja smo že dovolj nosili. Les moramo vlačiti od daljnih gozdov in močvirij. Na splavih vlačimo les preko močvirij, ali pa ga moramo v dolgih lokih spravljati ob obrežju. Traja tedne in mesece, preden je les na kraju samem.

Ko bo misijon ustanovljen, potem se bo začelo lepo versko življenje v dušah teh dobrih ljudi. In to je namen misijonarjev: da pridobivajo duše za Kristusa. To je zadnji cilj njih truda in prizadevanja. Vsem misijonskim prijateljem toplo priporočam, da z molitvijo in žrtvami pomagajo misijonarjem graditi misijon, da bodo sodeležni pri reševanju duš v tem gorovju.

Misijonska cerkvice in šola obenem.

Cerkvice angelov varuhov

Piše p. Klein, oblat sv. Frančiška Saleškega, vikariat Oranje.

Zadnjič sem Vas prosil za podporo za zidavo neke cerkvice na zunanji misijonski postaji. Tako veliko zaupanje sem imel do Vas, da sem začel kar zidati, kakor hitro je pismo odšlo na pošto. Zdaj vidim, da nisem zastonj zaupal. Prav pristrčna hvala, Bog Vam povrni, kar ste s tem dobrega storili našemu novemu misijonu.

Seveda: zidava bo stala mnogo več, kot sem prvotno mislil. To pa zaradi draginje, ki je nastala. Pa so mi nekateri tukajšnji dobrotniki naklonili mnogo gradiva in so mi pomagali pri zidanju, tako da bom naposled mogel vse plačati.

Ko smo imeli birmo, je naš prevzvišeni škof kapelo blagoslovil v čast angelom varuhom. Že moja mati mi je vcepila veliko pobožnost do angelov varuhov. Cerkvice je bila posvečena 15. marca. Kako so bili moji zamorci veseli! Vsako jutro in vsak večer se zbirajo v kapelici k molitvi, pa četudi mene ni zraven. Zjutraj molijo mašne molitve, da se tako sv. maše v duhu udeleže, ker zaradi daljave osebno ne morejo k maši. Jaz jih obiščem enkrat na mesec.

Dve leti sem doslej bral sv. mašo v neki hotentotski koči. Kočica je bila tako majhna in nizka, da sem moral med sveto

mašo sklonjen stati, med pridigo pa sedeti. Spal sem v avtu. Okolica je polna škorpionov in druge golazni.

Imam še dve drugi misijonski postaji s takima kočama. Kadar mene ni tam, ljudje notri stanujejo. — Morebiti bi se blagi dobrotniki vneli za moje cerkvice. V tem primeru bi zidal še eno cerkvico ob nekem ribišču ob morju. Ako mi bo le zdravje dopustilo, bi se lotil zidanja in bi pri tem zelo varčno postopal. Cerkvico angelov varuhov sem lastno-ročno zidal, misijonski brat in nekaj domačinov mi je pri tem pomagal. A imel sem smolo: ko je bilo zidovje že skoraj do vrha, sem padel z odra in si poškodoval hrbtenico.

Kako bi bil vesel, in kakšna dobrota za vso okolico bi bila, ako bi mogel na omenjenem prostoru postaviti lično cerkvico.

Veselo zaupanje

Piše škof Reesinek M. H. M. apostol. vikar, Zg. Nil.

Zadnji mesec sem dospel po dolgem misijonskem potovanju domov. Obiskal sem vseh 32 misijonskih postaj. Videl sem, kako mnogo so naši misijonarji in sestre izvršili v teh težkih časih. Zelo se žrtvujejo. Mnogokje sem moral patrom kar prepovedati, da bi si pri hrani še bolj pritrkali. Ganilo me je, ko sem videl, da vsa ta velika dela opravljajo z isto gorečnostjo, ko da na svetu ni nobene vojske.

Leto pred vojno sem ustanovil devet novih misijonov. Ko je vojska izbruhnila, sem bil prepričan, da jih bo polovico treba opustiti; toda patri so me prosili, naj vzdržimo. In res smo vzdržali.

V zadnjem pismu sem Vam sporočil, da smo morali novo ustanovljeno šolo v Torovo zaradi pomanjkanja sredstev zapreti. Moji prijatelji so mi obljubili pomoč, a sedaj jim ni mogoče izpolniti obljube. In vendar bi bila šola v teh krajih — če le kje — silno potrebna. Imamo 150.000 katoličanov in katehumenov v tem delu vikariata. Ako ne bomo mogli šole zopet odpreti, bodo naši otroci morali v nekatoliške šole. Kolika škoda. Upam, da bo Bog to nesrečo od nas odvrnil.

Ljubezen je močnejša kot smrt.

Slomšek.

Ni srečen kdor veliko ima, ampak kdor malo potrebuje.

Slomšek.

Misijonar obišče svoje zamorske kristjane.

Za naše gobavce

Poroča sestra Osmunda, benediktinka v Peramiho, Afrika.

Imamo 704 gobavce, ki stanujejo v našem zavodu za gobavce in 648, ki le k zdravljenju noter prihajajo. Večina njih boleha tudi še na drugih boleznih. Razume se, da imamo v bolnišnici dela čez glavo. Da pa moremo res in dobro pomagati, je treba natančnih preiskav. Zato pa zelo pogrešamo mikroskopa, da moremo ločiti nevarne bolnike od manj nevarnih.

Poprosila sem že tu in tam za mikroskop, a povsod zaman. Moji bolniki so mi že rekli: »Sestra, ko bi mi le vedeli, kje se dobi mikroskop, mi bi navzlic ranam na nogah šli mesec dni daleč, da bi ga dobili.«

Zdaj pa upam, da ga nam boste Vi priskrbeli. Sv. Jožef Vam bo tudi pripomogel do denarja. Saj naši ljudje si sami ne morejo pomagati. Tudi pogrešamo še tega in onega v naši bolnišnici. Za danes sem se omejila le na mikroskop. O, da bi moja prošnja ne bila zastoj!

Spomenik ljubezni in verske gorečnosti

Piše p. Ignac, misijonar v vikariatu Bahr-el-Gazal, Afrika.

Nekoč sem prosil v »Odmevu« za pomoč pri zidanju cerkve v Kwajoku med zamorci Denka, ki so potomci velikanov ob Nilu. Neki blag dobrotnik, ki je te moje besede bral, je daroval takoj vso potrebno vsoto za zidavo cerkve. Meni, srečnemu misijonarju sicer ni znan velikodušni dobrotnik, a srčno želim, da bi on videl, koliko dobrega je s tem napravil našemu misijonu. Ljubi Bog naj mu že v tem življenju tisočero povrne, na onem svetu pa z večnim veseljem v nebesih. Naši kristjani in misijonarji se ga bodo vedno spominjali v molitvi.

Z združenimi močmi. Res je zelo težavno delo, ako hočeš novo cerkev zidati med pogani, ki so tako revni, da bi komaj pošteno kočo mogli postaviti. Take si zidajo sebi, a jih niti pred dežjem ne varujejo. To so ljudje, ki jim je vsaka civilizacija španska vas. Jaz pa sem moral postaviti cerkev brez arhitekta in stavbenika, brez učenih zidarjev in brez lesa, opeke in cementa. Treba je bilo v nekaj mesecih nagromaditi opeke, posekati nešteto debel v gozdu, jih zavleči v misijon in jih obtesati. Cement, železo in drug material pa je bilo treba od daleč naročiti in pripeljati po močvirnatem svetu. Človek bi mislil, da je kaj takega nemogoče. Toda, ko smo denar imeli, smo hoteli tudi mi storiti, kar moremo. Bili smo štirje misijonarji in smo si delo med seboj razdelili: eden je vodil zidanje, drugi je nadzoroval v opekarni, drugi zopet v delavnici, drugi v gozdu pri sekanju lesa. Vozove, lestve, odre in drugo smo sami napravili. S trdno voljo smo prebredli vse težave.

Ponoči smo delali načrte za drugi dan, podnevi smo delali na vseh straneh. Ako je zmanjkalo žice, je morala služiti vrvi; ako ni bilo vrvi, je zadostovala srobotina. Zidovje je rastlo iz tal, da je bilo veselje. Stebrovje se je dvignilo nad okolico, okrašeno z oglavjem. Tramovje in železne opornike smo zvezali s cementom, naposled smo postavili kot krono vsemu kositrno streho. Pročelje smo okrasili s palmami in obzidki, prav na vrh smo postavili križ. Kristus je razprostiral roke in blagoslavljal okolico.

Palme. V deželi Denka je palm na izobilje; rastejo deloma posamez, deloma v gručah ali celo v gozdičih. Našim ljudem palma dela senco, ob času lakote pa jih živi. Njen sadež prekuhajo v vodi, pa imajo sladko pijačo. Zato smo sklenili

Krasni cvet afriške rastline gavi

napraviti stebričevje v obliki palm in tako cerkev prilagoditi okolici.

Ko so ljudje videli palme tako lepo podobno izrezljane, jih je to zelo veselilo. Zdelo se jim je, da tudi Bog želi prebivati med njihovimi palmami. V ospredju na pročelju je bila podoba božjega Jagnjeta, ki ga obdajajo angeli. Sicer to ni nobena umetnina; jagnjiče smo prekopirali kar iz neke mašne knjižice,

angele pa iz katekizma. Tu se nam ni treba bati kritike, ker našim preprostim kristjanom se zdi vse zelo lepo. In res: vsak, ki prvič vidi cerkev, obstoji začuden pred njo, ko vidi, da je višja nego drevesa v gozdu. Ko pa vidi božje Jagnje, palme in angele, se mu duša kar topi v pobožnosti. Cerkev torej imamo. Lahko rečem, da je res lepa in je vseč kristjanom in poganom.

Rod Denka ima prvi svojo lastno cerkev, ki se v njej Jezus vsak dan daruje za izpreobrnjenje ljudi iz tega, do sedaj divjega rodu.

Prvi uspehi. Takrat, ko smo kopali temelje, me je vprašal delavec pogan: »Pater, kaj pa boste tukaj zidali?«

»Hišo božjo,« sem mu odgovoril.

»Zakaj pa tako veliko?«

»Zato ker želim, da bi vsi Denka, ki v okolici prebivajo, noter hodili in molili.«

Pa je rekel: »Pater, mi smo Denka in ne moremo postati kristjani, ker vaša vera prepoveduje, da bi kdo imel več žen.«

»No, Agaj,« sem mu odgovoril, »ti imaš še samo eno ženo, premisli se še o pravem času in pristopi k naši sveti veri. Potem boš postal otrok božji.«

Nekaj mesecev pozneje sem na svojem potovanju prišel tudi mimo doma, kjer je ta mož stanoval. Sedel je pred kočjo, zamišljen, in jaz sem ga vprašal:

»Agaj, zakaj si tako zamišljen?«

»Pater,« je rekel, »premišljeval sem o tem, kar si mi zadnjič rekel, in sem se dogovoril z dvema možema, ki imata tudi še vsak samo po eno ženo, da bomo postali kristjani z ženo in otroki skupaj.«

»Dobro, Agaj! Stanovitni ostanite in zglasite se!«

Vsi trije so sedaj že katehumeni, to je, pripravljajo se na sveti krst. Tudi njih žene prihajajo k nauku in bodo kmalu vsi krščeni.

Neki drug mož, velik in močan, me je vprašal: »Pater, jaz bi tudi rad postal kristjan. Tako veliko cerkev ste sezidali, mnogo Denka prihaja od blizu in od daleč, da notri molijo; jaz pa sem tako blizu, pa ne znam moliti.«

Zopet drugi, ki si je bil dal rasti brado, da bi nas posnemal, in ki se je do sedaj vedno branil postati kristjan, je prišel mimo stavbišča in ga je tam zaposleni misijonski brat vprašal, čemu da ima brado.

»Zato ker sem velik, kot ste vi beli,« je odgovoril.

»Toda ako hočeš biti velik mož, moraš tudi srajco nositi,« ga je zavrnil misijonski brat.

Veliki mož se je namuznil in odšel. Po enem tednu je prišel v dolgi halji in rekel bratu: »Glej, zdaj imam tudi dolgo obleko kakor vi. Ali nisem sedaj velik mož?«

»Si,« mu je odgovoril brat, »toda vedi, da sama obleka še ne zadostuje. Tí moraš priti v cerkev in tam moliti — potem šele boš velik mož.«

Te besede si je mož zapomnil. Danes je tudi on med katehumeni in ni daleč dan, ko bo tekla krstna voda po njegovi glavi. Skrbno se pripravlja nanj.

Še danes je sužnja

Nedavno nam je poročal p. Arpe F. S. C., misijon Mboro v Osrednji Afriki, kako poganstvo še danes zlorablja afriško ženo kot sužnjo. Iz tega pisma povzemamo sledeče:

Največ truda stane misijonarja, ko hoče izpreobrniti afriško ženo h krščanstvu in tako ustanoviti krščansko družino. Tukaj je žena še vedno v silno nizkem položaju, prav za prav sužnja. Evo vam zgleda.

Moj zamorski katehist Kajetan je neko zelo bolno ženo poučil v verskih resnicah in jo krstil. Žena Marija Ingo pa ni umrla. Ko je ozdravela in zvedela, da se v misijonu večje število žena pripravlja na sv. obhajilo, je prišla k nam, da bi nadaljevala in izpopolnila svoje znanje ter da bi smela tudi k sv. obhajilu.

Ona pa je bila žena nekega pogana in ni pomislila, da ji bo le tedaj mogoče k sv. obhajilu, ako bo svojega moža, ki ima poleg nje še dve ženi, zapustila. To pa se ni dalo izvesti, ker je mož ni pustil od sebe, češ da jo je kupil za 200 frankov.

Uboga žena je sicer ostala pri pouku do konca, vendar k sv. obhajilu ni smela z drugimi. Misijonarja je bolelo srce, ko je videl, kako žena od daleč stoji in moli, a pomagati si ni mogel. In do danes nam še ni bilo mogoče jo odkupiti in ji dati zlato prostost otrok božjih. Ona pa neprestano moli in upa, da bo ljubi Bog poslal kakega človeka, da jo reši. Vselej, kadar jo srečam, me solzna prosi: »Pater, ali zame še ni rešitve? Kdaj bom smela Jezusa prejeti?« Jaz jo žalosten blagoslovim in jo osrčujem, da naj še nadalje zaupa in moli.

Taki in podobni primeri niso redki. Iz njih se vidi žalostno stanje afriške žene. O, kako lepo je krščanstvo, ki je ženo tako visoko povzdignilo!

Op. uredništva: V zgornjem primeru je naša Klaverjeva družba pomagala. Toda, koliko podobnih še čaka na pomoč!

Veliko delo morajo vršiti naše afriške sestre

Pišo sestra Barbara, misijonarka v Umtata, Južna Afrika.

Ali naj opustimo misijone, kjer je treba izpreobrniti še pol milijona poganov in krivovercev? To pa zato, ker nam manjka denarja, da bi mogli naše domače sestre vzgojiti za dobre učiteljice!

Sestre domačinke so kakor nalašč poklicane, da rešujejo svoje rojake. Duhovnikov zelo primanjkuje in tisti, ki so, ne morejo redno obiskovati kristjanov, ki so daleč raztreseni. Pa tudi belim sestram je vstop v razne oddaljene kraje zabranjen, ker so na svojem mestu prezaposlene. Zato so sestre domačinke najbolj primerne. Tako morejo večkrat deliti sv. krst v sili. Duhovnikov domačinov še dolgo ne bomo imeli, ker v teh krajih so redki, ki bi bili poklicani v duhovski stan. Med deklicami pa je mnogo takih, ki si žele v samostan.

A svoj poklic si morajo izvojevati in morajo premagati mnogo ovir, preden postanejo sestre. Starši dobe 15 volov od tistega, ki poroči njihovo hčer, in te ugodnosti ne izpuste radi iz rok, zlasti ako so še pogani. Starše potolažimo s tem, da jim podarimo sliko njih hčera, a še dolgo jih ne morejo pozabiti in se veseliti njihove sreče.

Brez stanovanjske hiše smo in za sestre domačinke ni primerne stanovanja. Saj mora celó sam Jezus stanovati v koči, ki je sezidana iz ilovice. Kandidatinje so s pomočjo misijonarjev postavile neko kočico, da so vsaj ponoči pod streho; toda kočica je že zdavnaj premajhna, 14 jih mora spati skupaj, a nove se še vedno oglašajo. Tudi bele sestre, ki jim je izročena vzgoja domačink, stanujejo v okroglih kočah. Tako ne more več iti dalje, morali se bomo lotiti zidanja. Kandidatinje same delajo opeko in jo žgó, ker najetih delavcev ne bi imeli s čim plačati. Treba nam bo tudi lesa in pločevine, za to pa bo zopet treba denarja. Zadolžujemo se in pri tem zaupamo na Boga in na blage dobrotnike.

Priljubljeni zdihljaji

služabnice božje Marije Terezije Ledóchowske:

- »Presveto Srce Jezusovo, v Tebe zaupam!«
 »Gospod, daj mi duš!«

Zamorske sestre sv. Male Terezije v Kokondo

Afriški mučenci

Na praznik Povišanja sv. križa (14. septembra) poje sveta Cerkev, da je Jezus s tem, ko je dal življenje za nas, obudil v nas notranje življenje milosti. In še vedno obuja med ljudmi take, ki za svojega Mojstra in učenika žrtvujejo kot mučenci svoje življenje. Take mučenike ima tudi Afrika. Odprimo le rimski martirologij in našli bomo tam imena takih junakov. Zaenkrat navedemo iz dotične knjige le imena, ki nam jih podaja za mesec september.

6. septembra. V Afriki sveti škofje Donacijan, Prezidij, Mansuet, German in Fuskul. Bili so mučenci ob vandalskem preganjanju na povelje arijanskega kralja Munerih, ker so neustrašeno spoznavali svojo vero. Tepli so jih s koli in potem poslali v pregnanstvo. Med njimi je bil tudi vrli in učeni škof Let, ki so ga dolgo imeli zaprtega in ga naposled na grmadi sežgali. — V Aleksandriji pa so trpeli mučeništvo duhovnik Favst, Markarij in deset njegovih tovarišev. Obglavljeni so bili zavoljo imena Jezusovega pod vladno cesarja Decija in mestnega glavarja Valerija in so tako prestali mučeniško smrt.

8. septembra. V Aleksandriji mučenci Amon, Teofil, Nevterij in 22 tovarišev.

10. septembra. V Afriki smrt svetih škofov Nemezijana, Feliksa, Liteja, Poliana, Viktorja, Zaderja, Datija in tovarišev. Ko je pod Velerijanovo in Galijenovo vladno nastalo hudo preganjanje kristjanov, so jih zaradi njihove vere v Kristus, tolkli s koli, potem pa zvezane odpeljali na prisilno delo v rudnike, kjer so dokončali svoje mučeništvo.

11. septembra. V Egiptu sv. škof Pafuncij. Bil je med onimi spoznavalci, ki jim je bilo pod vladno cesarja Galerija Maksimijana izbito desno oko in razbito levo koleno. Ko so okrevali, so morali opravljati prisilno delo.

14. septembra. V Afriki je trpel sv. škof Ciprijan iz Kartage. Bil je na glasu, da je svet in učen. Obglavljen je bil pod vladno Valerijana in Galijena ob morskem obrežju 6 milj od Kartage in tako dotrpel. Spomin sv. Kornelija in Ciprijana se obhaja 16. septembra. — V Afriki tudi mučeništvo sv. Krescencijana, Viktorja, Rozula in Generala.

22. septembra. V Antiopolisu v Egiptu je trpela sv. devica Iva, iz Aleksandrije doma, skupno z drugimi. Šla je na studenec po vodo, pa je zagledala ladjo, ki je vozila Kristusove spoznavalce. Pustila je svoj vrč in se jim je pridružila. Skupno

z njimi so jo odvedli v mesto in jo kot prvo obglavili. Potem so bili mučeni še vsi drugi, med njimi duhovniki, dijakoni, device in drugi.

Ti afriški mučenci in pa trije afriški domačini, ki so bili nedavno posvečeni v škofo, nam dajejo poročstvo, da Cerkev v Afriki živi in bo živela, ker vedno je še resnična beseda, da kri mučencev je seme novih kristjanov.

Deli dobrote še dalje

Zahvaljujem se služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski za pomoč v neki posebni zadevi. V zahvalo prispevam botrinski dar zamorčku.
Miroslava Pristovšek, Ljubljana.

Z devetdnevnico sem se zatekla k služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski in sem bila uslišana. Izrekam iskreno zahvalo in pošiljam dar za najpotrebnejše afriške misijone. Prosim objave v Odmevu.
F. K., Logatec.

Zahvaljujem se Mariji Tereziji Ledóchowski, ker se mi je dobro vrnilo zdravje in darujem v zahvalo botrinski dar zamorčku na ime Anton.
Anton M., Ljubljana.

Iskrena zahvala služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski za ozdravljenje noge. Opravljala sem devetdnevnico in bila sem uslišana.
Pepca Zupan.

Zahvalim se služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski za uslišano prošnjo in pošiljam botrinski dar zamorčku na ime Rafael. Še nadalje se ji priporočam in prosim objave v Odmevu.
Frančiška B.

Zahvaljujem se ljubi Materi božji in sv. Jožefu za srečno vrnitev hčerke. V zahvalo darujem botrinski dar zamorski deklici na ime Zofija Marija. Priporočam se še nadalje v molitev. Ivan Zofija.

V zahvalo za nečakinjo darujem za odkup dveh zamorčkov na ime Jožef in Marija. Še nadalje se priporočam v molitev.
Neimenovana, Hinje.

V zahvalo za srečno rešitev mojega moža Jožefa izpolnim obljubo in izročim Družbi sv. Petra Klaverja lir 760 za uboge zamorčke.
Julka Znidaršič.

Prisrčno se zahvaljujem služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski za čudovito pomoč v hudi stiski. V zahvalo pošiljam misijonski dar lir 50 za njene ljube črnice in se ji še nadalje priporočam, da mi izprosi ljubo zdravje in pomaga mojemu sinu, da bi srečno dovršil izpit.
Cotman Drago.

Služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski se priporoča: J. B. v neki posebni zadevi in pošilja skromen dar.

Pripomba uredništva: Devetdnevnico za poveličanje služabnice božje Marije Terezije, na prvi strani njena slika, na željo rade volje pošlje Družba sv. Petra Klaverja.

Kratka misijonska poročila

Zamorski škof nam piše: V svojem novem vikariatu, ki ga upravljam samo z duhovniki-domačini, živim v pravi apostolski revščini. Ljubi Bog najboljše, česa potrebujemo, zato upam, da nam bo obudil blagih dobrotnikov, ki nam bodo pošiljali mašnih intencij. Tako bodo potem mogli naši duhovniki še nadalje opravljati duhovno pastirstvo.

Škof Kiwanuka,
apost. vikar v Masaki.

Kako smo veseli molitvenikov? Zelo sem bil vesel, ko ste nam poslali toliko molitvenikov. Zelo lepo se Klaverjevi družbi zahvaljujem za to lepo pošiljko. Te knjižice nam bodo zelo koristile v teh težkih časih. Zato izrekam iz dna srca: Bog plačaj! Skušali bomo biti hvaležni tudi dejansko. Včeraj so vsi gojenci malega semenišča darovali sv. obhajilo za dobrotnike Klaverjeve družbe in za skorajšnje svetniško proglašenje njene ustanoviteljice Marije Terezije Ledóchow-ske. Naj bi kmalu prišel dan, ko jo bo sv. Cerkev povzdignila do časti oltarja.

P. Ferdinand Holzner,
Mariannahill.

Vsi bi radi k Jezusu. Enkrat na teden je blagoslov v zasebni kapelici za sestre. Naše zamorske deklice, ki so v misijonu, so prosile, da bi smele priti zraven. Dovolile smo jim nekajkrat izjemoma, česar so bile zelo vesele.

Ko so pa fantiči čuli o tem, niso hoteli biti na slabšem in so toliko časa prosili, da smo dovolile, da smejo zaporedoma biti navzoči: enkrat deklice, enkrat dečki. Ka-

pelica je namreč vse premajhna, da bi mogli biti oboji naenkrat.

Hvala Bogu in dobrotnikom našega misijona: zdaj zidamo novo kapelo, ki pa bo, ako Bog da, dovolj prostorna za vse.

S. Odilija,
misijonarka v Afriki.

Več katehistov, več misijonov! Potrebujem pet novih katehistov, ker ti so neobhodno potrebni, ako hočemo, da bo v misijonu živahno katoliško življenje. Seveda je treba denarja za njih plačo, a bojim se, da mi bo kmalu zmanjkalo sredstev; prav za prav jih že sedaj nimam več. Zavedam se, kaj bo iz tega prišlo...

Na velikonočno nedeljo je bilo mnogo ljudstva zbranega v naši misijonski cerkvi. Na Veliko noč hočejo vsi kristjani priti k sv. maši, čeprav daleč stanujejo. Ob teh praznikih misijonarji najbolj vidimo, koliko dela nas še čaka. Prosim, molite za nas.

P. Kerkhoff,
vikariat Zg. Nil.

Vse šole zaprte. Sporočam Vam najnovejše iz Wase: Morali smo zapreti vse šole in ustaviti vsako delo. Oddaljeni kristjani so sedaj prepuščeni sami sebi. Imajo sicer katehiste domačine, ki pa ne poučujejo več v šoli. Samó k molitvi še zbirajo ljudi. Le štiri podružne šole so še odprte: v Mbwani, Run-gembi, Materufu in Tenguliny. Učitelji so z delom preobloženi. Ne vem, koliko časa jih bomo še mogli vzdrževati.

P. Janez Borra,
Wasa, Vzh. Afrika.

Ponatis člankov iz »Odmeva iz Afrike« ni dovoljen, ponatis misijonskih pism in poročil le z natančno navedbo vira. — Predstavniki in lastniki lista: Družba sv. Petra Klaverja v Ljubljani. — Odgovorni urednik: Jože Kosiček v Ljubljani. — Tiska Ljudska tiskarna v Ljubljani, (J. Kramarič).

Vsak dan molimo rožni venec!

Pred nekaj leti se je v Monakovem primerila železniška nesreča, tako da je bilo 26 oseb mrtvih, 60 pa ranjenih. Med mrtvimi je bila tudi sestra Rdečega križa. Ležala je z mirnimi potezami na obrazu kakor nedolžen otrok, ki je zaspal v materinem naročju. Na prsih je imela svoj sestrski križ, v desni roki pa je držala rožni venček. Videti je bilo, da jo je smrt dohitela vprav med molitvijo. Tako je v rokah svoje nebeške Matere zaspala v večnost...

Sv. Cerkev močno želi, da večkrat in pobožno molimo sv. rožni venec; saj je zato postavila poseben praznik. In tudi papeži so molitev sv. rožnega venca vedno priporočali. Papež Urban VIII. je rekel, da ta molitev množi vrste kristjanov. Gregor XIII. je trdil, da ta molitev posebno tolaži božjo jezo. Leon XIII. je imenoval rožni venec mogočen meč, ki je pomagal že v mnogih bitkah in ki se mu ima marsikak kristjan zahvaliti za srečno prestane notranje zmage.

Pred nekaj leti je rekel družinski oče, ki je bil prepričan, da ima rožni venec veliko moč: »Zdaj je oktober; vsak večer bomo molili rožni venec.« Otroci so bili na to nekoliko osupnjeni, oče pa je resno dostavil: »Kdor vé, kaj je rožni venec, ga tudi rad moli.« Otroci so rekli: »Rožni venec znamo vsi moliti.« Oče pa: »Moliti ga že znate, a ne tako iz srca, kot bi bilo treba.«

In potem je oče takole določil: »Prvi večer bomo molili veseli del rožnega venca. Takrat boste deklice postavile na mizo podobo Matere božje. Drugi večer bo žalostni del; takrat bo mati postavila na mizo sv. razpelo. Tretji večer pa boste fantje prinesli podobo Kristusa Kralja — tisto, ki ste mi jo kupili za god. In tudi za cvetlice bomo poskrbeli. Pri vsaki desetinki bomo napravili namen, za kaj je molitev. Vsakdo bo lahko izrazil svoje želje in potrebe. Ob vsaki desetinki se bomo spominjali tudi ubogih zamožcev, da bi čimprej prišli do prave vere, da bi dobili mnogo lastnih duhovnikov in bi se tako izpolnila želja sv. Cerkve, da bi bil po vsej zemlji en pastir in ena čreda.«

Tako je ta družina tudi naredila. Božji blagoslov ni izostal.

Toplo vam priporočamo,

da si nabavite lepe slike presv. Sreca Jezusovega s podpisom:

»Blagoslovil bom domove, kjer se bo častila podoba mojega Sreca!«
Velikost 25×37 cm, cena 7 lir; velikost 37×50 cm, cena 12 lir.
Naroča se: Družba sv. Petra Klaverja v Ljubljani.

Za Vaše otroke

ne vemo lepšega berila kot je

»ZAMORČEK«

ljubki misijonski listič za mladino.

Prinaša lepe slike, ganljive in poučne povesti iz misijonskih dežel, igre, živalstvo, uganke itd. List je vzgojen in poučen, zato ga čč. gg. katehetom in spoštovanim staršem toplo priporočamo. Številke na ogled pošljemo zastonj.

Stane na leto 6 Lir

Popust za tiste, ki naroče večje število skupaj: za vsakih 10 izvodov je en izvod brezplačen.

Letnik se prične s septembrom, zato ne odlašajte z naročilom.

Naroča se tam kot »Odmev«.

Naslov glejte na 2. strani ovitka.

Kdor prispeva za

Marije Terezije sklad

pomaga pri najnujnejših zadevah naše misijonske pravne. Presveto Srce Jezusovo in služabnica božja Marija Terezija naj vsak najmanjši darček bogato povrne. — Prispevke v ta namen hvaležno sprejema

Družba sv. Petra Klaverja.